

Include programul vizitei
lui Joseph Delaney în România

GREȘALA VRACIULUI

CRONICILE WARDSTONE

cartea a cincea



JOSEPH DELANEY

CORINT JUNIOR

**„CEL RĂU E DE-ACUM DEFINITIV ÎN LUME,
LIBER SĂ-ȘI ÎNFĂPTUIASCĂ FĂRĂDELEGILE.
O SĂ BAGE ZĂZANIA ÎN FAMILII, O SĂ-I ÎNVRĂJBEASCĂ
PE BĂRBAT ÎMPOTRIVA NEVESTEI ȘI PE FIU
ÎMPOTRIVA TATĂLUI; O SĂ LE SĂDEASCĂ OAMENILOR
ÎN INIMI LĂCOMIA ȘI TRĂDAREA; O SĂ GOLEASCĂ
BISERICILE DE CREDINCIOȘI; O SĂ FACĂ GRÂNELE
SĂ PUTREZEASCĂ ÎN HAMBARE ȘI VITELE SĂ SLĂBEASCĂ
ȘI SĂ MOARĂ. O SĂ AȚĂȚE SĂLBĂTICIA RĂZBOIULUI ȘI
O SĂ-I FACĂ PE SOLDAȚI SĂ UITE CĂ SUNT OAMENI.
PE SCURT, O SĂ CREASCĂ POVARA NEFERICIRII
OMENEȘTI ȘI O SĂ FACĂ DRAGOSTEA ȘI PRIETENIA
SĂ SE USUCE PRECUM LANUL LOVIT DE FULGER.”**

Fragment din *Greșeala Vrăciului* de Joseph Delaney. Data publicării:
octombrie 2008. ISBN: 978-973-128-233-6. Preț: 37,50 RON. 8-12 ani.
Această broșură are scop de prezentare, nu de comercializare, și nu
reflectă calitatea și dimensiunile cărții finale.

Comitatul devine un loc tot mai periculos pe zi ce trece,
așa încât Tom este trimis de magistrul său în nord,
pentru a studia timp de câteva luni cu un alt vraci,
Bill Arkwright. Metodele acestuia sunt mai neortodoxe,
dar a pregătit la vremea lui mulți ucenici,
iar acum a venit timpul să facă același lucru
și pentru Tom.

Când Cel Rău își trimite fiica, pe cumplita vrăjitoare
Morwena, să-l ucidă pe băiat, Bill face o greșală
și Tom e nevoit să-și înfrunte singur dușmanii.
Vraciul și Alice îi sar în ajutor, dar vor putea oare
înfrunta o asemenea putere întunecată?
Iar greșala Vraciului aduce Întunericul mai aproape
de victoria finală.

A NU SE CITI
DUPĂ MIEZUL NOPTII!



**Fragment din relatările
lui Thomas J. Ward**

Cu toiagul în mână, am intrat în bucătărie să-mi iau și sacul. Urma să se întunece în mai puțin de o oră, dar aș fi avut timp destul să cobor în sat și să iau provizii pentru o săptămână. Cu două zile înainte, Vrăciul se dusesese singur în sud, să se ocupe de un duh. N-am protestat, dar nu eram deloc mulțumit. Cum să vă spun, mă gândeam că avea, de fapt, un alt motiv să mă lase acasă — încerca să mă protejeze.

Pe la sfârșitul verii, vrăjitoarele din Pendle îl invocaseră pe Cel Rău, Întunericul întrupat, Diavolul însuși, în lumea noastră. Timp de două zile, fusese la voia lor. I se poruncise să mă nimicească. Îmi găsisem atunci adăpost în camera special pregătită pentru mine de mama și asta mă salvase. Cel Rău își înfăptuia acum propriile fărădelegi, dar nu puteam fi sigur că nu va veni din nou să mă vâneze. Încercam să nu mă gândesc la asta. Un lucru era clar: cu Diavolul liber prin lume, Comitatul devenise un loc mult mai periculos — mai ales pentru cei care luptau împotriva Întunericului. Dar asta nu însemna că mă puteam ascunde de primejdie la nesfârșit. Eram doar un ucenic, deocamdată, însă într-o bună zi aveam să fiu vraci și să-mi asum tot aceleași riscuri ca și magistrul meu, John Gregory. Și-mi doream ca și el să vadă lucrurile în felul ăsta.

Am intrat în camera de alături, unde Alice trudea de zor, copiind o carte din biblioteca Vraciului. Se uită la mine și zâmbi — niciodată nu mi se păruse mai drăguță.

— Mă duc în sat să iau provizii, i-am spus.

— Nu-i nevoie să faci tu asta, Tom, protestă ea, cu o neascunsă îngrijorare pe chip și în glas.

— Nu, Alice, i-am spus eu, hotărât. Stau în casă de săptămâni întregi și simt nevoia să fac o plimbare. O să mă întorc înainte să se întunece.

— Atunci lasă-mă cel puțin să vin cu tine, Tom. Merit și eu o scurtă pauză, nu?

M-am încruntat. Alice nu era sinceră, și asta mă scotea din fire.

— De fapt, nu-ți arde de nicio plimbare, nu-i așa? Ești exact ca Vraciul. Credeți că nu sunt în siguranță afară, de unul singur. Că n-o să mă descurc...

— Nu spun că n-ai să poți să te descurci, Tom. Numai că Diavolul umblă liber prin lume...

— Dacă vine după mine, n-o să pot face mare lucru. Și asta nu se va schimba cu nimic nici dacă vei fi tu lângă mine. Nici măcar Vrăciul n-ar fi în stare să mă ajute.

— Dar nu-i vorba numai de Cel Rău, Tom, Comitatul e un loc mult mai primejdios acum. Nu numai că Întunericul e mai puternic, dar sunt tâlhari și dezertori pe toate drumurile. Unii ți-ar lua gâtul și numai pentru jumătate din ce ai în sac!

Toată țara era în război, dar noi, cei din sud, o duceam și mai prost. Cu toate că în ceea ce spusese Alice era mult adevăr, n-aveam de gând să-mi schimb hotărârea.

— Nu, Alice, o să mă duc singur. Nu-ți face griji, mă întorc repede!

Înainte de a mai apuca să spună ceva, i-am întors spatele și am ieșit grăbit. Când, lăsasem în urmă grădina și mergeam de-a lungul drumeagului îngust ce ducea jos, în sat. Acesta era mult mai liniștit decât în vară, înainte ca lucrurile să se înrăutățească. Pe atunci, forfotea de femei care se luptau cu greutatea coșurilor pline de cumpărături; acum, foarte puțini oameni mai umblau pe-afară, iar când am intrat în prăvălia măcelarului, am descoperit că eram singurul client.

— Comanda domnului Gregory, ca de obicei, i-am spus măcelarului.

— Îmi pare rău, băiete, dar azi n-am prea multe pentru tine. Doi pui și câteva felii de șuncă — asta-i tot ce-am putut face.

Am dat din cap, apoi m-am dus la vânzătorul de legume. Aici am nimerit ceva mai bine, dar și de la el am primit

același sfat — să mai încerc și a doua zi, când s-ar fi putut să am norocul de a-l găsi mai bine aprovizionat.

La brutar, am reușit să cumpăr două pâini și am părăsit prăvălia cu sacul atârându-mi anemic pe-un umăr. Am luat-o înapoi, nerăbdător să mă întorc la căldura din casa Vraciului. Dar când am ajuns la marginea satului și caldarâmul a fost înlocuit de noroiul drumului desfundat, starea mea de spirit s-a schimbat. Ceva nu mi se părea în ordine. Instinctul mă avertiza în legătură cu o primejdie.

Mă tot uitam în urmă, simțind că mă urmărește cineva. Să fi fost Cel Rău? Să fi avut oare dreptate Vraciul și Alice? Mi-am grăbit pașii până ce-am ajuns aproape să alerg. Nori negri goneau pe deasupra capului meu și până să se întunece nu mai era decât vreo jumătate de oră. M-am

oprit brusc. La capătul drumului, între copaci, mă aștepta cineva.

Trei namile de bărbați, în frunte cu sergentul lor, și un băietan priveau fix în direcția mea. Am simțit brusc primejdia. De ce dădeau oare târcoale niște străini atât de aproape de casa Vraciului?

Când m-am apropiat, m-am mai liniștit puțin — oamenii au rămas la adăpostul copacilor golași, fără să iasă în drum, să-mi taie calea. După ce-am trecut de ei, am scos un suspin de ușurare, dar imediat am auzit ceva pe potecă, în spatele meu. Sunetul unei monede rostogolindu-se pe piatră.

M-am întrebat dacă nu cumva aveam vreun buzunar găurit și-mi căzuse din mărunțiș, dar, de îndată ce m-am întors să mă uit, unul dintre bărbați a ieșit dintre copaci și a îngenuncheat pe potecă, luând

ceva de jos. Și-a ridicat apoi privirea spre mine, cu un zâmbet prietenos pe față.

— E-a ta, băiete?

Mi-am vârât mâna stângă în buzunarul pantalonilor, cu gând să-mi număr mărunțișul. Deodată am simțit însă cum o monedă îmi este apăsată ferm în palma dreaptă, iar când m-am uitat, surprins, am descoperit un șiling de argint. Cum știam că nu avusesem vreunul, am clătinat din cap.

— Nu e-al meu, am zis, cu un zâmbet.

— Ei bine, acum este, băiete. Tocmai l-ai primit de la mine. Nu-i așa, prieteni?

Tovarășii lui ieșiră dintre copaci, iar mie-mi stătu inima în loc. Toți purtau uniforme de armată și ranițe pe umeri. Erau și înarmați, pe deasupra — chiar și băiatul.

Speriat, am aruncat o privire către cel care-mi dăduse moneda. Se ridicase, ca să-l pot vedea mai bine. Fața îi era înăsprită

de soare și vânt, ochii, înguști și răi, iar pe frunte și pe obrazul drept avea numeroase cicatrice. Mă aflam în fața unei cete de arcănire. Războiul mergea prost, iar oameni ca aceștia băteau Comitatul în lung și-n lat, silind bărbații și băieții să intre în armată în pofida voinței lor, ca să-i înlocuiască pe cei uciși pe câmpul de luptă.

Se strânseră cu toții în jurul meu, tăindu-mi orice posibilitate de fugă.

— De ce e îmbrăcat ca un preot? întrebă băiatul.

Sergentul izbucni într-un râs gros, ca un behăit, și-mi ridică toiagul.

— Nu e preot, Toddy! Nu știi să recunoști ucenicul unui vraci? Aștia îți iau banii câștigați cu trudă ca să le țină pe așa-zisele vrăjitoare departe. Și se găsesc destui săraci cu duhul care să-i plătească!

În clipa aceea, nu vedeam nicio porțiță de scăpare, dar știam că altădată ieșisem cu bine chiar din situații mai primejdioase. M-am hotărât să nu-mi forțez norocul și să aștept până când mi se va ivi prilejul să fug. M-au legat fedeleș și-am pornit cu toții voinicește.

Am mers așa aproape un ceas, mai întâi spre vest, apoi spre nord. Am bănuit că nu știau altă cale de a trece peste dealuri, dar nu m-am grăbit să-i îndrum eu. Fără îndoială că se îndreptau spre Capul Sunderland — urma, probabil, să fiu îmbarcat pe o corabie care să mă ducă departe, în sud, unde luptau armatele. Așadar, cu cât avea să dureze această călătorie mai mult, cu atât șansele mele de a scăpa creșteau. Și trebuia să scap, altminteri zilele mele ca ucenic al Vraciului s-ar fi sfârșit.

Târziu, în timpul popasului, abia ațipisem, când mi-am dat seama dintr-odată că se făcuse groaznic de frig. Deschizând ochii, am văzut umbra unei siluete care se îndrepta spre noi. Corpul îmi înghețase deja, dar nu era un frig obișnuit. Eu sunt cel de-al șaptelea fiu al unui al șaptelea fiu și pot uneori vedea, auzi sau simți lucruri pe care oamenii obișnuiți nu le pot percepe. Văd stafii și spirite; aud morții vorbind; simt un frig aparte când se apropie vreo creatură de-a Întunericului. Asta simțeam și acum, dar mai puternic decât oricând, și eram speriat. Atât de speriat, c-am început să tremur din cap până-n picioare. Să fi fost Cel Rău, să fi venit, în cele din urmă, după mine? Oare să fi fost Diavolul?

Silueta veni mai aproape. Intră, în sfârșit, în poiană, astfel încât lumina lunii căzu din plin asupra ei...

JOSEPH DELANEY

Dar nu era Cel Rău. Aveam în față o puternică și malefică vrăjitoare. Ochii îi erau ca tăciunii aprinși, iar fața — schimonosită de ură și de răutate. Totuși, cel mai tare mă înspăimânta capul ei. În loc de păr, avea un ghem de șerpi negri, care se zvârcoleau și se încolăceau, fluturându-și limbile despicate, gata să-și împlânte colții și să-și scuipe veninul. Soldații și sergentul se făcură nevăzuți și, în tăcerea ce se lăsă, am rămas singur să înfrunt vrăjitoarea.

**NU RATA CONTINUAREA AVENTURILOR
LUI THOMAS J. WARD.
ÎN OCTOMBRIE ÎN LIBRĂRII!**

Programul vizitei lui Joseph Delaney,
autorul *Cronicilor Wardstone*, în România
(6 — 9 noiembrie 2008)

6 noiembrie 2008, ora 15.15, aeroportul
Otopeni, București — Întâlnire cu fanii

7 noiembrie 2008, ora 18.00, București —
Lansarea cărții *Greșeala Vraciului* și sesiune
de autografe (librăria Diverta Magheru,
bdul Magheru nr. 9)

8 noiembrie 2008, ora 13.00, Brașov —
Lansarea cărții *Greșeala Vraciului* și sesiune
de autografe (librăria Șt. O. Iosif,
str. Mureșenilor nr. 14)

ÎN 2009
LA
CORINT JUNIOR
CARTEA A ȘASEA
DIN *CRONICILE WARDSTONE!*

Editura CORINT JUNIOR

Difuzare și Clubul Cărții:

Calea Plevnei, nr. 145, sector 6, București

Tel.: 021.319.88.22, 021.319.88.33, 021.319.88.77

Fax: 021.319.88.66

E-mail: vanzari@edituracorint.ro

Magazinul virtual: www.edituracorint.ro

www.corintjunior.ro

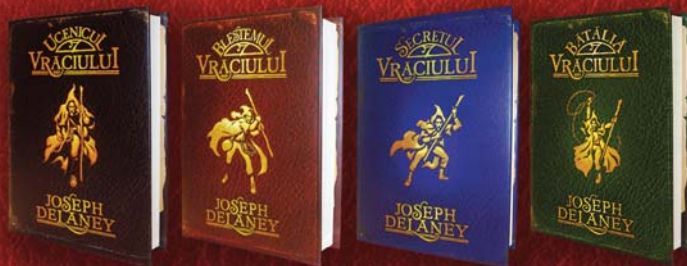
Avertisment:

A nu se citi
după miezul nopții!

Film în producție la Warner Bros.

Nu rata nicio carte din
CRONICILE WARDSTONE

#1 Diverta



BESTSELLER INTERNATIONAL

www.cronicilewardstone.ro